

РЕШЕНИЕ

№ 3878

гр. София, 12.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 21 състав, в публично заседание на 08.06.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елена Попова

при участието на секретаря Кристина Петрова, като разгледа дело номер **5243** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 46а, ал. 1 и ал. 2 във връзка с чл. 44, ал. 8 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ) във връзка с чл. 145 от Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на А. А. И., гражданин на С., [дата на раждане], подадена чрез адв. М. Д.-САК, против Заповед рег.№ 5364з-1918/26.05.2023 г., издадена Директора на Дирекция "Миграция"-МВР, с която е продължено принудителното настаняване на А. А. И. в Специален дом за временно настаняване на чужденци /СДВНЧ/.

В жалбата са изложени доводи, че така оспорената заповед е незаконосъобразна, издадена в нарушение на материалния и процесуалния закон в несъответствие на принципа за съразмерност. Процесуалният представител на жалбоподателят е изложил съображения за това, че заповедта не съдържа мотиви, като при цитиране на предложение №5364р-12305/2605.2023 в процесната заповед не е посочено от кой орган изхожда то; не са посочени и предприетите от компетентните органи действия и мерки за получаване на необходимите документи за принудителното отвеждане на лицето; обръща се внимание, че принудителното настаняване в СДВНЧ е на плоскостта на задържането под стража в наказателното производство, тъй като се ограничава правото на свобода на лицето и в този смисъл задържането на А. А. И. се явява мярка, засягаща правата и законните му интереси в по-голяма степен от необходимото за целта. Моли съда да постанови решение, с което да прекрати принудителното настаняване на А. А. И. в СДВНЧ.

Ответникът – Директор на Дирекция "Миграция", МВР, чрез юрисконсулт Ч., в хода на съдебните прения прави искане за отхвърляне на жалбата като неоснователна, недоказана и немотивирана. Твърди, че по делото безспорна е доказано, че лицето е чужденец, и че е бил настанен в СДВНЧ; не е нарушено правото на защита на лицето, спазена е процедурата по издаване на заповедта, чужденецът е отказал да съдейства, като отказът му се изразява не само в нежеланието да напусне страната, но и в процеса на неговата идентификация, като в подкрепа на това прилага съдебна практика на ВАС. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София-град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

От представената административна преписка по делото се установява следното:

А. А. И. е чужденец, гражданин на С., [дата на раждане] , като той е подал в Държавната агенция за бежанците при МС молба за предоставяне на международна закрила с №3251/24.08.2022г. На същия е издадена регистрационна карта на чужденец с №826046277.

С Решение №РПЗТ-27/26.08.2022 И. е настанен в помещение от затворен тип.

С Решение №16335/02.11.2022 на Председателя на ДАБ при МС на И. е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут в Република България, влязло в сила на 19.11.202г и към настоящем И. е със статут на чужденец.

Със заповед № 3-2126/15.11.2022 на Председателя на ДАНС /л.28/ с мотив, че чужденецът не представя национален документ, с който да удостовери самоличността си, на И. е наложена ПАМ „Експулсиране до Република Турция“ и „Забрана за влизане и пребиваване на територията на ЕС за срок от 05 години“.

Със заповед № 3-3127/15.11.2022г. на председателя на ДАНС /л.29/ А. А. И. е принудително настанен в СДВНЧ за срок от шест месеца с цел организирането на експулсирането му от Република България.

Видно от приемо- предавателен протокол /стр.30/ на 28.11.2022г. И. е настанен в СДВНЧ-С., като преди това е настаняван в СДВНЧ-Любимец за периода 04.08.2022-25.08.2022, след което е предаден на ДАБ МС.

По запитване от страна на Дирекция „Миграция“ МВР до Посолството на Сирийската арабска Република е получена нота №086/МОФА от 10.05.2021г., в която е посочено, че сирийските граждани, пребиваващи на територията на Република България, които желаят а получат нов сирийски паспорт, трябва да се явят лично в Посолството на Сирийската арабска Република в [населено място] и да представят поне един от изброените в нотата документи, като изтекъл сирийски паспорт, сирийска лична карта, акта за раждане с прикачена към него снимка, молба за издаване на сирийски паспорт и платена такса.

С И. са проведени множество беседи- на 20.01.2023г. /л.21/, на 24.01.2023 /л.25/, на 22.03.2023 /л.24/ и на 26.05.2023 /л.26/ с цел убеждаването му да се завърне доброволно в страната на произход –С., като по време на срещите той е заявил категорично, че не желае да се върне там и иска да узакони престоя си в България, но няма средства и адрес за бъдещо пребиваване.

След провеждането на няколко беседи с И., е издадено предложение №5364р-12305/26.05.2023г. на Началника на отдела П.-ДМ Комисар за продължаване на срока за принудително настаняване на чужденеца в СДВНЧ при Дирекция „Миграция“ МВР /л.13/.

Издадена е оспорената Заповед рег. № 5364з-1918/26.05.2023 г. от Директора на Дирекция "Миграция"-МВР, с която на основание чл. 44, ал. 8 ЗЧРБ на жалбоподателят е продължено принудителното настаняване в СДВНЧ, считано от 28.05.2023 до отпадане на пречките по изпълнение на наложената спрямо него принудителна административна мярка, но не по-късно от 28.11.2023г.

При така установените факти съдът обосновава следните правни изводи:

По допустимостта на жалбата:

Заповед рег. № 5364з-1918/26.05.2023 г., издадена Директора на Дирекция "Миграция"-МВР е връчена на А. А. И. на 26.05.2023 г. /с преводач/ и оспорена с жалба вх. № 20298 от 30.05.2023 г. по описа на АССГ – подадена в срока по чл. 149, ал. 1 АПК, от легитимирано лице по смисъла на чл. 147, ал. 1 АПК и срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт по чл. 46а, ал. 1, вр. чл. 44, ал. 8 ЗЧРБ, поради което е процесуално допустима.

По същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

При служебната проверка по чл. 168, ал. 1, вр. 146 АПК, съдът намира, че заповедта е издадена от компетентен административен орган по чл. 44, ал.8 вр. ал. 1 ЗЧРБ – Директор на Дирекция "Миграция" –МВР.

Противно на изложеното в жалбата, съдът счита, че актът е мотивиран от фактическа и правна страна. В обжалваната заповед ясно са посочени правните основания за продължаване на принудителното настаняване на лицето в СДВНЧ на лицето- чл.44 ал.8 от ЗЧРБ, като посоченото основание е правилно и относимо към наложената принудителна административна мярка.

Отделно от това, съдът счита, че обжалваната заповед е и фактически мотивирана, доколкото същата се основава и препраща към издадена заповед № 3-3127/15.11.2022г. на председателя на ДАНС във връзка с организиране изпълнението на заповед № 3-2126/15.11.2022 на Председателя на ДАНС за налагане на ПАМ „Експулсиране до Република Турция“. Отделно от това заповедта препраща и към предложение с рег. № 5364р-12305/26.05.2023, в което са изложени подробни мотиви за необходимостта от продължаване на настаняването на лицето в СДВНЧ. Доколкото посоченото в процесната заповед предложение с рег. № 5364р-12305/26.05.2023 е ясно конкретизирано с посочване на номера и датата на издаването му, съдът не споделя изложеното възражение в жалбата до съда, че е налице порок, тъй като не е посочено от кого изхожда предложението. Мотивите, изложени в предложението напълно съответстват на правното основание –чл.44 ал.8 от ЗЧРБ: от една страна, са налице няколко докладни записки за проведени беседи с лицето, видно от които той категорично отказва да съдейства на компетентните органи, а от друга страна, е налице забавяне при получаване на необходимите документи за връщане или експулсиране към датата на изтичане на разрешен срок на принудителното настаняване по чл.44 ал. 6 ЗЧРБ, видно от получената Нота.

В тази връзка съдът не споделя и другото възражение в жалбата, а именно, че компетентните органи не са предприели действия и мерки за получаване на необходимите документи за принудителното отвеждане на лицето. Доказателства, които оборват това твърдение е приложната по делото нота, получена от Сирийска арабска Република по запитване от страна на Дирекция „Миграция“ МВР. От друга страна, съдът споделя изложените аргументи на ответника, че А. А. И. не е оказал съдействие на националните власти във връзка с издаване на документ за самоличност, който ще му позволи на напусне Р България. До момента, от

получаване на въпросната Нота /действително от 2021, както правилно адвокатът на жалбоподателя обърна внимание на значителния период от време от получаването и до сега/ И. не е предприел никакви действия от своя страна за издаване на документ за самоличност. В тази връзка съдебната практика, посочена от ответника- Решение № 6310/27.6.2022 г., постановено по адм. д. № 4898/2022 г. на ВАС, както и Решение № 1837/17.2.2023 г., постановено по адм. д. № 11984/2022 г. на ВАС е напълно съотнесима.

Предвид посочената практика, съдът счита, че са налице материалноправните предпоставки, при които е допустимо да бъде продължен срока на принудителното задържане: компетентните органи да са положили разумни усилия да осъществят извеждането, но въпреки това да е вероятно то да продължи по-дълго поради една от двете причини: 1.) липса на съдействие от страна на чуждия гражданин или 2.) забавяне при получаване на необходимите документи за връщане, като наред с това трябва да е налице и разумна възможност извеждането да бъде реално съществено.

Обективно, видно от доказателствата по делото, само нежеланието на А. А. И. да се завърне доброволно в страната по произход се явява пречка за издаване от посолството на Сирийската арабска Република на документ за пътуване. Отказът на чужденеца да се завърне доброволно в страната си на произход по своя характер представлява поведение, с което се избягва или възпрепятства подготовката на неговото връщане или процеса на извеждането му от страната. Тези обстоятелства са от значение не само при преценката за първоначално задържане на чужденеца по чл. 15, параграф 1, б. "б" от Директива 2008/115 и за продължаване на задържането в хипотезата на чл. 15, параграф 6, б. "а" от същата Директива, но и по чл. 44, ал. 8, изр. трето от ЗЧРБ. При условия, че А. А. И. бе дал съгласието си за доброволно връщане, националните компетентни власти биха му издали документ за пътуване и българските компетентни власти биха организирали връщането му до страната на произход.

Доколкото става въпрос за продължаване на принудителното настаняване в СДВНЧ, в случая е съобразено и обсъдено и основанието в чл.44 ал.6 ЗЧРБ за настаняване в СДВНЧ- опасност от укриване на лицето или възпрепятстване изпълнението на заповедта. Както националното, така и съюзното, право, предвиждат алтернативност на двете хипотези на принудително настаняване в СДВНЧ. В този смисъл е и посочената практика на ВАС, която очертава материалноправните предпоставки за продължаване на срока на настаняване в СДВНЧ, а именно: 1.) опасност от укриване или 2.) гражданинът на третата страна избягва ли или възпрепятства ли процеса на извеждане, както и 3.) дали по отношение на него могат да се приложат други достатъчни, но по-леки мерки.

По силата на пар. 1, т. 4в от ДР на ЗЧРБ „опасност да се укрие чужденец, спрямо когото е наложена принудителна административна мярка по чл. 39а, ал. 1, т. 2 и 3" е налице, когато с оглед на фактическите данни може да се направи обосновано предположение, че същото лице ще се опита да се отклони от изпълнението на наложената мярка. Данни в тази насока могат да бъдат обстоятелствата, че лицето не може да бъде намерено на обявения от него адрес на пребиваване, наличие на предходни нарушения на обществения ред, на предходни осъждания на лицето; независимо от реабилитацията, не е напуснало страната в рамките на предоставения му срок за доброволно напускане, ясно е показало, че няма да се съобрази с наложената му мярка, притежава подправени документи или няма никакви документи,

представило е невярна информация, вече се е укривало, не е спазило забрана за влизане и други.

Съдът приема, че по отношение на А. А. И. са налице такива конкретни фактически данни, които все още сочат на опасност от укриване, предвид посоченото в предложението и установеното в хода на съдебното следствие -липсата на какъвто и да е документ за самоличност на лицето, както и че няма данни да притежава средства, нито е декларирал адрес на който да пребивава, няма близки и социална среда, чрез която да бъде локализиран. Не на последно място следва да бъде отчетно и спрямо лицето има наложена „забрана за влизане на територията на Шенген от Италия по подозрение за съпричаност към тероризъм“.

В конкретния случай спрямо А. А. И. не могат да се приложат ефективно други достатъчни, но по-леки принудителни мерки, по смисъла на чл. 15, пар. 1 от Директива 2008/115/ЕО, тъй като не са изпълнени предпоставките по чл. 44, ал. 5 ЗЧРБ. Предвид липсата на доказателства за поемане на издръжка в страната, липса на адрес и на средства за издръжка у лицето, съдът намира за правилен извода на административния орган за невъзможност спрямо него да се приложат други, по-леки мерки, поради което не е допуснато твърдяното нарушение на чл. 15, пар. 1 от Директива 2008/115/ЕО, вр. пар. 16 от Преамбюла ѝ, според който използването на задържане с цел експулсиране следва да бъде ограничено и подчинено на принципа на пропорционалност относно предприеманата мярка и преследваните цели. Задържане е оправдано единствено с цел да се подготви връщането или да се извърши процесът на извеждането, и когато прилагането на по-леки принудителни мерки не би било достатъчно.

Не на последно място следва да бъде обсъден и срока на продълженото принудително настаняване на А. А. И.- до отпадане на пречките по изпълнение на наложената спрямо него ПАМ, но не по-късно от 28.11.2023г. Всяко едно задържане, каквото действително е настаняването в СДВНЧ, както правилно е посочено в жалбата, трябва да бъде за възможно най-кратък срок и продължава единствено по време на процедурите по извеждане и при надлежно изпълнение на тези процедури. Според чл. 15, пар. 5 от Директива 2008/115/ЕО задържането продължава, докато съществуват посочените в параграф 1 условия и то е необходимо, за да се гарантира успешно извеждане на лицето. В случая този срок е съобразен с общия срок от 18 месеца принудително настаняване на чужденеца в СДНЧВ, посочен в чл. 44, ал. 8 ЗЧРБ – първоначални 6 месеца и допълнителни 12 месеца. Предвид изричната разпоредба на чл. 15, пар. 6 от Директива 2008/115/ЕО, според който държавите-членки не могат да удължават посочения в параграф 5 срок 6-месечен освен за ограничен срок, който не надвишава допълнителни дванадесет месеца, следва извод, че в общия 18-месечен срок се включва и краткосрочното настаняване по чл. 44, ал. 13 ЗЧРБ.

Съдът служебно разгледа и въпроса дали оспорената заповед обслужва законовата цел. Целта на наложената обезпечителна мярка по чл. 44, ал. 6 ЗЧРБ – организиране на връщането, се явява безспорно установена предвид мотивите на докладната записка-предложение рег. № 5364р-12305/26.05.2023. Задържането е необходимо за успешното извеждане на чужденеца, за когото са налице данни за опасност от укриване и липса на документи, което възпрепятства процеса по извеждането.

В хода на административното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения като самостоятелно основание за незаконосъобразност на оспорената заповед – т. е. такива, които биха мотивирали административният орган да постанови

акт в противен смисъл. Актът е съобщен в присъствието на преводач и своевременно предприетото съдебно обжалване е указание, че засегнатото лице не е било затруднено в правото си на защита.

По изложените съображения съдът приема, че оспорената заповед е издадена от компетентен административен орган, в установената форма, при спазване на процесуалните правила, при правилно приложение и в съответствие с целта на закона. На основание чл. 172, ал. 2 АПК оспорването следва да бъде отхвърлено като неоснователно.

С оглед на изхода от спора, направено от ответника искане и на основание чл. 143, ал. 4 АПК и Тълкувателно решение № 5 от 13.05.2010 г. по тълкувателно дело № 3/2009 г. на Върховния административен съд съдът следва да осъди жалбоподателя да заплати на ответника направените по делото разноски. Същите, видно от доказателствата по делото са за юрисконсултско възнаграждение, размерът, на което съдът определя на 100,00 лв. на основание чл. 78, ал. 8 от ГПК във вр. с чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Така мотивиран, Административен съд София град, I-во отделение, 21 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. А. И., гражданин на С., [дата на раждане] , подадена чрез адв. М. Д.-САК, против Заповед рег.№ 5364з-1918/26.05.2023 г., издадена Директора на Дирекция "Миграция"-МВР, с която е продължено принудителното настаняване на А. А. И. в Специален дом за временно настаняване на чужденци /СДВНЧ/.

ОСЪЖДА А. А. И., гражданин на С., [дата на раждане] **ДА ЗАПЛАТИ** на Дирекция "Миграция" –МВР юрисконсултско възнаграждение в размер на 100,00 лв.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщението до страните за постановяването му пред Върховен административен съд.

СЪДИЯ: